

Het getuigenis van Luther is te dien aanzien even on-
dubbelzinnig als dat van Calvin¹⁾.

Het Ambt moet in die objectieve waarde, bij de eere van Christus, het Hoofd der gemeente, onaangetast blijven staan in zijn rijkdom en kracht, in zijn schoonheid en bekoring. Het Ambt waarborgt de doorwerking van het Woord en werd daartoe van God, niet van mensen, ingesteld. Het representeert Christus in zijn organische werking in zijn Kerk, en staat zoowel met Hem als met zijn Kerk in levend contact. Het heeft gezag, wel niet onfeilbaar, maar gezag, beantwoordende aan de positie tegenover Christus en tegenover de gemeente. Het is gebouwd naar de grondlijnen, in het N. Testament getrokken. Het is niet ledig, maar heeft een rijken inhoud, opkomende uit den onuitputtelijken rijkdom der profetisch-priesterlijk-koninklijke zalving van Christus. Het heeft zijn vaste constitutie ontvangen met name door de Calvinistische Reformatie. Het vindt zijn karakter geteekend in de belijdenis der vaderen, waarin de met het ambt bekleede zich tevens bij de bediening grenzen en perken gesteld ziet. Het bezit een traditie van eeuwen, zoodat de ambtsdrager met beide voeten op den bodem der historie staat. Het heeft, bij het verdwijnen der personen, duurzaamheid tot op de wederkomst Christus. Het heeft de belofte van den Heiligen Geest tot opbouwning van het Lichaam van Christus. Het stelt afhankelijk van de genade Gods, die Zelf de Werker is door het Ambt. Het behoort tot het mysterie des Genadeverbonds en vraagt van ons geloof, dat het leven der gemeente bloeien en groeien zal onder de bediening der genade,

¹⁾ Wat Luther betreft, zie b.v. in Herzog's R. E. ³s. v. „Geistliches Amt“, uitspraken als deze: „Zur Kirche sind erforderlich: das Wort Gottes, die Taufe, das Sakrament des Altars, der Brauch der Schlüssel, und endlich kennt man die Kirche äusserlich dabei, dass sie Kirchendiener weiht oder beruft, oder Ämter hat, die sie bestellen soll“. (Von den Conciliis und Kirchen, 3er Teil, von den Kirchen).

Wat Calvin betreft, zie tal van uitspraken verzameld in P. Biesterveld, Calvin als Bedienaar des Woords, 1897, bl. 15, 20, 24, 29.